

XIM PIM POM

SETMANARI BILINGÜE, SATIRIC Y DE BON HUMOR

Provincias: Un trimestre. . . 0'75 ptas.
Extranjero: Un año. . . . . 6'00 »
Número atrasado: . . . . . 0'10 »

AÑO I ————— N.º 49
Sóller 7 de Diciembre de 1917

Correspondencia y Administración
Luna 27.—SÓLLER
Y; No se devuelven los originales.

Las subsistencias

El tema de las subsistencias vuelve a ser de actualidad. Tiempo hacia que se hallaba abandonado en el caos de los asuntos del Gobierno, manifestando éste con toda frescura que lo estudiaba, cuando ni siquiera se ocupaba de él.

Más el pueblo, contemplando el encarecimiento de las subsistencias, hizo que su voz cundiera por el terreno español, hasta que el Gobierno, quizá molestado por los gritos de la sufrida clase obrera, que pedía pan para saciar su hambre, empezó a ocuparse un poco de dicho tema.

Empezó por dictar Reales Ordenes que caían abandonadas en el lobrego recinto de la Gobernación, y el pueblo viendo que las subsistencias que producían los terrenos españoles eran exportadas al extranjero, al tiempo que en España carecían de ellas y que el Gobierno continuaba con sus *delicadas* ocupaciones de poco interés para nuestra propia casa, hizo cundir por segunda vez su voz, suplicando el amparo del Gobierno, sumisamente, ya que con amenazas y gritos no lo conseguían.

El Gobierno prohibió a medias la exportación de diferentes subsistencias, hasta que hemos llegado en el crítico momento en que nos hallamos, siguiendo el Gobierno su ruta, de dictar Reales Ordenes y de no hacerlas cumplir.

El Ministerio de Hacienda, dictó una Real Orden que apareció en la *Gaceta* del día 4, en la que queda terminantemente prohibido:

A) La venta de harinas y demás sustancias alimenticias, y la elaboración de pan en lugares o sitios que estén fuera de los puntos avanzados del resguardo.

B) El transporte durante la noche de harinas y demás mercancías prohibidas, en caballerías o personas por caminos ordinarios cercanos a la frontera en menos de dos kilómetros, permitiéndose, sin embargo, en la zona de seguridad.

C) El ataque en las márgenes españolas de los ríos fronterizos, de aquellas embarcaciones o barcos de cualquier clase de mercancías en otros sitio más que en aquellas donde haya Aduana o que se haya habilitado previamente. Esta habilitación se hará por el administrador previo informe favorable del jefe del resguardo en dichos puntos.

Ahora veremos si se cumplirá, tal como lo requiere el caso y la obligación. Lo que en particular sentimos es que a pesar de adoptarse medidas tan rigurosas sigamos padeciendo hambre, hambre que de seguro tendremos que soportar hasta que el pueblo haga justicia por su mano.

Es triunfo d'en Xim

En *Xim Pim Pom* acabava d'essé demanat per aná a servi al Rey. Agatá se roba, en fé un boliguet ferma es quatre dobbés, que tenia a nes cap d'un mocadó y anant a fé una visita a totas sas tabernas des poble, s'assegué a nes *pescante* de sa diligenci, y diguent adios a nes seu poble natal parti cap a Palma.

Just feya sis días qu'en *Xim Pim Pom* era a nes corté, y ja l'havian hagut d'arrestá mes de dotse vegades. No feya més que fé enrabiá es capita, y fé torná amb sos cabeis blancs a nes sargent. Molts vegades es capitá l'enviava a fé de centinella, y el me trobave dormint com si tal cosa.

Un día aná a pessetjá pes moll amb cua-

tre soldats més, y cuant eran a mitjant camí un d'ells digué:

—¿Veys aquella atlota que vá a devant noltros?

—Si—digueren tots.

—Idó aixó es aquella, que sempre vos ne parl. Mirhaumé, y voreu si es vé o no es vé lo que vos cont.

Es soldat sen aná a devora aquella atlota, y después de saludarlé xerrá amb ella sinc minuts. Passat aquest temps es soldat li passá es brás per sa cintura, y élla li estampá un besso a demunt sa galta, despedintsé después.

Llevó s'acostá a devora es grüpo, d'es demés companyeros qu'amagats havian contemplat s'escena, y los digué amb aire victorios:

—Ala, aré ja no podreu dí que lo que vos contave era mentida. ¿Qué som o no som *Tenorio*?

—Aixó no te importanci,—digué en *Xim Pim Pom*—Jo també es segü que si hey anava també m'en daria un de besso.

—¡Que t'havia de dá pajesango! Y sobretot *pruebas al canto*, encare ets a temps a provarhó.

En *Xim* s'espolsá s'uniforme, s'arrevxiná es mostatxos, y ensenguent una llosca d'un puro, que duya li contestá dantse aire de pinxo:

—Conforme. *Pruebas al panto*. Are et convensarás qu'en *Xim Pim Pom*, es tan bombe com tú.

Y es temps que sen anave les deya—Ja voreu jo, com conseguire un *fenomenab* triunfo. S'acostá a devora aquella atlota y li digué:

—Sa love: Jo som en *Xim Pim Pom*.

—Y a mi que mes, exclamá ella

—Pues a vosté no li és, digo li es. Y en fin—torná recapitoletjá en *Xim*, es temps que mirava si li venia algún piroppo a sa boca per tirarli:—Jové, angel

meu, la compar a una somereta que tenia a cameva, que jo estimava més qu'ets uys de ses mevas ninetas.

—¡Jove! ¡Vosté es un animal!

—Un milló de gracies per sa distinció.

Y amb això en Xim, l'agafà per se cintura, es temps que li dave sa galte per rebre un besso, pero lo que vá rebre éll va sé una solemne galtada de sa jove.

En Xim Pim Pom partí tot de cuatres, y quant vá sé a devora aquells qu'el teberen amb rieyas, los digué amb aire victorios.

—¿Qué heu vist si ma dat se besada? He obtingut un triunfo, que....

—¿A n'aixó li dius triunfo?... ¡Ja.... ja.... ja!....

—¿Y qué? Jo he dit que obtendria un besso, y l'he obtingut.

—¿A n'alló li dius un besso? ¿Ella t'ha dat un besso?—li digué es soldat qu'havia nat a xerra amb s'atlota aquella. ¿Y amb qué el ta dat a nes bessó?

—¿Y aixó no has vist?

¿Y tú q'ets d'ets ciutadans no veus carota de coca

qu'ha tú el ta dat amb sa boca y a mí el m'ha dat amb ses mans

DONYA LLESSINTA

CACAHUETS Y XUFLETES

IMPOSSIBLE....

—¿Esperansa com te vá?

—Ja heu veus Maria estimada,estic passant sa vetlada entretenintme a brodá.

—¿Y sa feyna qu'et va bé?

—¿Y com vols qu'haja d'aa?

Un se cansa de trabayá per no guanyá cap dobbé.

T'aixecas es demati

y comensas per fé feyna

manejant cualsevol eyna

fins qu'es hora de dormí.

Y tot es temps passa així,

trebeyam com innocents,

y quant dos dobbés ja tens

resulta t'has de morí.

—Are mos vendrá Nadal

y potsé treguem sa grossa.

—Tiré no sias tudossa;

no tenc esperansa tal.

—No es tan raro com tú dius....

—Per mi impossible sería

es que la tregués Maria.

—¿Impossible? Tú ten rius.

Just que surtigue apremiat

en número des que tú tengues....

—Marieta no ten vengues,

amb cuentos de tal bugat.

—Per mi impossible sería

es treure, com ja he dit

un céntim d'aquest bollit

que se diu sa Loteria.

—Pues jo no hey veitx es perquè,

—Perque no puc treure may.

—¡Parla clá! ¡Bon recaray!

¿Perqu'es que no pot essé?

Jo no entenc aquest bugat, ni l'entendré....

—¡Ves a jeure!

¿Y com vols que pugui treure si jo enguañ no hey he posat?

PEP NOY

Sas barberías

Jo no sé lectó si tú may has anat a corra la guideina per poblets petits de Mallorca. Jo que gracies a Deu he tengut y tenc una fortuneta petita que me deixaren es meus pares. tots es meus divertiments s'han fusos amb coneixe sa nostra isla, y lo que mes m'ha etxocat han estat sas barberías des poblets menuts.

Aquestas barberías, mitjas tavernas, ajudan en part a doná a nes poble es caracte rústic que tots aquets pobles solen tení.

Lo qu'are vos vaitx a contá es un pás que vaitx presencía a una d'aquestas barberías.

Era a punt de mitx día y jo ja seya esperant que me tocás es turno. Amb aixó tocá a un pajesot qu'encare duya calsons amb butas el cual s'assegué a una cadira y es barbé comensa per afeytarlo pero amb tanta mala pata que li fé un tay grós a sa galta dreita, y com a per recompensá es mal que li havia fet li digué:

—Germá ¿que voleu que vos deixi es mostatxos?

Y aquell mes cremat qu'un dobbé de misto li digué:

—No barbé; me content amb qu'hem dexeu es cap.

FLÓ DE LLÍS

De sa Regió

De BUJE

Diumenje passat s'altra, vaitx tení ocasió d'aná a senti el para Jaume, aquell gran Apóstol de sa religió.

Después de cantá lo acostumat. comensá per invocá tots es Sants del Cel y sas ánimas del purgatori: continuant diguent qu'el sen demá uniría entre ets oyents a un patró, qu'encara no sabia que S. Pera es es patró des pescadós. Levó digué qu'havía vengut per convertí a tot es poble. (Un bon regalo li feré jo, si hem converteix sa meva atlota).

Acabá, despues de predicá tres cuarts d'hore, diguent a sas joves, que durant aquest temps suspenguessen sas relacions amorosas.

Jo me vaitx fitsá, que tots es joves, uns no feyan care natural y altres feyan estimaments.

Tenc pó qu'el pare Jaume no acabí per convertí sas pedras.

■

A «MIS DIAKRITICOS»

Me dirigesc a voltros dues Catalina Betliva y Catalina Ferrera, totas dues naturals de Buje. ¿Perqu'es que vos heu dirigidas a jo per «S'amic d'es silenci» pero, equivocadamente, e insultantme d'una forma inmerescuda?

Pero ja que me sercau sas pasigoyas amb brinets de paya vos diré que no sols vos merexeu lo que vos digueren, sino millons de vegades molt mes, principal-sa mes sencilleta de sas duas qu'es sa mes especuladora y criticadora des poble, y antes li convendria doná una passada per caseva.

¿Y perqu'enlloc d'insultarme amb [so «Foch y Fum», no sabent sert qui era, ni qui no era, no m'insultaveu personalmente? ¿Qué vos faix pó? Jo no crec aná mascarar, crec aná com es demés. Pero d'aquí endevant tendreu amb conta amb qui vos heu posadas. Apesá; que haguin pres aqueixas medidas no m'estranya gens perque sé

que sempre tenen locuras,

que son ben mal educadas,

y después d'esse malcriades

mos resulta que son puras,

Es supuesto amic des Silenci

(Acabaré)

De PORRERAS

A n'aquest poble viven a devora sas monjas una cosidora y una morena que mereixen esse tocadas fortas.

Sa morena diumenje passat s'altre tengué una brega grossa amb una cunyada seva, sobre si sa morena li havian fet un bon perement, y a s'homo de sa cunyada just li daren quatre llensols forradats. Just hey hagué monyos al aire, y bufetades a belquena.

A sa cosidora li direm qu'ets uys ja mos fan mal de veurerlhé passá pes carré Majó, es vespres devés las vuit, pues una veyá ruada, sense cap dent, y amb sos cabeis coló de neu, trobam no s'ha d'aficá amb empresas de D. Juan Tenorio.

Per acabá jo diré

a n'aquestas dues milocas

que no fassigeun mes d'ocas

o bé, ja sé que de fé.

UN XERRANE

De ARTA

Perque es lectós se fassen carrec, com deyem ja a la setmana passada de lo que deyen ses fuyes, avuy la comensam a públicá traduhida des castellá:

«S'importanci de s'exit alcansat a ses derrereras eleccions, m'obliga a mostrá es meu agrahiment y a dir qualque cosa de

lo que jo crec que significa aquest triunfo.

«En quant a s'importanci de s'èxit basta considerà que si la mitat d'ets electós, que votaren amb noltros s'hagueren quedat sense votà encare heurien pogut resulta elegits els nostros vuit concejals. Aixó voldí que venturosament sa gent es fé carrer de sa conveniència d'anà a votà. Sa meva gratitut es tanta com pocas son ses meas forses per a correspondre; pero com que s'agrahiment no se demostra amb paraules sino amb obras, puc deixar aquest asunto repetintmé gustosament a ses ordes de tots, dispost a sacrificarmé per tots».

(Continuaré)

De SA POBLA

En Juan s'hereu, tenorio farcassat de pes carré de se plassa s'ha proposat fersé cèlebre empleant medís de tota manera. Son moltas ia sas personas que s'han donat conta de que en Juan *Bave* es un d'aquet^s tipos endiots que se creuen que d'un panet de dues décimas sen pot fé un pá de tres reals y s'ha pensat essé es D. Juan des poble y a forsa de menospreciá un y s'altre sa creu que arribará essé un des més populas personatjes de s'época.

Per una d'aquelles casualidats y anant de cameua a sa plassa el vaix senti *ejerciendo* y...

—¡No vos dic si hey xerrava de ból Tant de bo que aixó me determiná per dirli desde ses columnas d'aquest setmanari. ¿No saps, Juan que anant a festetjá a cás *Tixadó* es rollet que ten dugueras haventhé de dá es *pasa portes* per fals sobre una joveneta que está a nes teu carré? Si; t'alabas massa, ja coneixem es teus miracles. ¡Si hasta sabém a n'aquin corral fas la siesta!

Tu mateix, en se teua palabraria te poses sa collera. ¿Qui no sap a sa Pobra s'oló que has feta en ses teuas correrías galantes? ¿Qui no te coneix per un vanidós y un estúpit? ¡Vaja Juan! Fé es propósit d'avuy endevant de no essé mes es burrot de sa rifa y ja qu'encara no estas decidit a compra s'autómovil, procura que se mula no mostri sas costellas y no heuras d'anà a peu a visitá sas teuas terras...

¿Comprens? Procurá du es solc dret, de lo contrari parlarém de punyos, comers, seynós y altres cosas que tú saps y jo no ignor.

UN QUE SAP SES REGLAS

De MANACÓ

Pereix qu'a nes carré Nou, hey viven sas donas mes xismosas qu'hey há.

Ni ha una casada tres vegadas, qu'está donant sempre seguit mala vida a s'home qu'are té, anant a *seure* per dins can *Groc*.

Mes avall d'es carré ni há un altre que si le veseu per dins es Corté, y per altres parts amb so novio a bicicleta totsolets... esclatariau de rieyas.

Aconsayam a n'aquestas dues *mariposas* que prenguin a no propaga mes sa vida *kadesca* o si no.....

A nes carré de s'Asalto, hey viu una famili formada per una mare y dues fias las cuals van a tots es divertiments des poble.

S'altra dia, a ún ball des mateix carré; a sa senyora mare li queya se have cuan, veyaque se fiya ballava amb un jove mol plantós.

Aquestas dues fias seuas son dues orgulloses, que de segú s'heuran de llevá s'orgullo de demunt, de lo contrari van a quedá fluixas de... s'anell des dit gros des peu pretenguent tant amb so caminá y ademés las aconsey que se mirin amb so xerrá pues jo sé, segóns gent qu'heu senti, que hem tractaven de beneit.

UN QU'HEU ERA

De FORNALUTX

Es fornaltuxencs somian conis, y si no hue creys escoltau aixó:

Contestant a s'escrit del senyó *Manuama*, referent a sa reunió de tots aquells politics de canyeta en que un Jeronista fé sa promesa de fé una vega d'un coní si D. Jeroni treya es caragol bufant de sas eleccions, li he de di lo sigüent:

Qu'aquest jove cumplí sa promesa convidant a tots ets amics a nes banqueté des coní, y si no convidá el senyó *Manuama* vá sé perque éll no era jeronista, pero si té ganes de fersé unas sebrates tenim sa sa pell a sa seva disposició.

Pues, si, senyó *Manuama*, sabrá qu'enterrarem es coní solemnement, y qu'encare no hem tengut es cólic per vosté somiat.

Y per no feró a trossos

li diré per acaba

que si coní vol menjá

encare trobará ets osos.

ES MATEIX JERONISTA

De ESPORLAS

Perque es lectó se puga fé carrer de lo bé que solen quedá es senyós esporlarins aquí hey há aquest xisclat:

Un senyó des carré Nou que li diven es *Currot*, no fá massa setmanés, que rebé una notici bona, y dant proves de moltas alegrías, convidá a un etjercit d'homos a sopá a «s'Hotel Montanyés».

Feren es sopá amb molta alegría, y cuant hagueren sopat aquell senyó tan *currot* demená es conta, y l'amo de sa fonda l'hey presentá, diguentli que pujava a devuit reals per cada persona.

Es *Currot* enlloc de pagá tot es conta

(qu'així li tocava) se tregué un duro y pagué a l'amo: —Cobrauvós lo meu, y tornaumé es canvi.

Li tornaren es dos reals, y amb una frescura inimitable, se despedí d'aquells, deixantlós amb sa boca uberta.

Un senyó amic des *Currot* per evitá, se marmulada que se li esperava, pagá es conte de se seua butxeca.

Sapi pues aquest senyó:

Qu'ha quedat com un atlot

y li dic per acabá

que no ha passat ni passará

un pas com es d'es *Currot*

UN QU'HEU SAP TOT

D'ALARÓ

Te-ta-ti-ta-ta-ri-ta-ta-ra-ta-ra.

Orde del senyó Públic: Se fa sebre a s'Alcalde que degut a ses circunstancis que atrevesan sas primeras materias alimenticias, sa Compañía de Jugadós d'aquest poble han empresa sa campanya de fé un sacrifici en bé des públic de tení banca parada del monte, es dissaptes y diumenjes (si el tiempo no lo impide), y es caciquisme lliberal dirigit per mestre Andreu Pericás, a nes cafés «Can Pintat», «Cas Salero», «Can Matheu» y a nes café Modern «Can Canet» se podrá jugá amb sas sigüents ventatjes:

1.ª Si nes banqués los vá malement, tirarán sas cartes a sa care de sa gent.

2.ª Si hey há apuntadós que intentin dúrsen es dobbés a punyades sen durán un bon feix.

3.ª Que no se farà sa baixa des 25 p 8 com a nes demés puestos citats.

ES POBLE

Alaró 3 desembre 1917

XERRIMADES

Ha cesat de sa direcció d' *EN XERRIM* es seu primitiu directó D. Urbano Rosselló Serra.

Dins breus temps donarem a coneixe es nom des qui el sustituirá, que de segú será de s'agrado des nostros lectós, es bon atlot y de muchos bríos.

Un transeunte mos comunica amb papé sellat:

Un senyó palmesano molt aficionat a ballá, va senti a dí qu'a Solle, a *Can Perico* hey solia aná una balladora molt bona, y que li deyan sa fiya de sa senyora manescala o curandera de l'Horta. Fé apareyá sa roba aviat y passá a Solle tot depressa per veure si trobaria en tal jove lo qu'éll cercave.

Aquell senyó aná a nes ball y li pre-

sentaren una jove just un fardó. Comen-
saren a ballar y es senyó s'hagué de retirá
a mitjan ball perque ja estave rebenat no
poguentlé remená.

Aquell senyó que suave la gota estave
qu'en «Banyeta verda» el sen duya, pues
nos podia dá rahó de sa manera que l'ha-
vian enganat.

Llevó li presentaren s'anemorat de sa
fia de de se menescala, y me quedá setan-
ta y cinc vegadas mes ensensat qu'antes.
Es un enemorat bitxo que no fá s'alsada
d'un cá assegut. Ellá paleix es campaná
de se nostra iglesi de lo alta qu'es.

Aquell senyó en vistas de tals escenas
prengué portal, y aré cuant li parlen de
res dé Sólle diu:

A Sólle heu fan tót al revés d'axi com
diuen.

Hem rebut bastantes contestacions a sa
primera xerrimade qu'insertarem a n'es
nostro número de dia 24 de novembre
passat. Com ni ha que no poren aná ni
en rodes, hem hagut de fé triadella. Avuy
publicam una de sas qu'han pogut passa
pe sa maya prima des garbell.

Senyó XERRIM:

En temps de guerra oferi 50 pesetas a
n'es qui sapiguen contestá a ses tres pre-
guntas que posa, es despertá s'idea de fé
jugá sa seia y hasta fé s'uyastre esbran-
cat. 150 pesetas! Per un com jo que no
me vaitx poré entendre amb un d'ets a-
gents de D. Jeroni que me compraven es
vot (total estarem per 100 pesetas), cre-
gui, senyó XERRIM, que per gonyá 50 pe-
setas som capás d'aná amb un bot a esto-
diá a Salamanca, si en sas contestacions
que li enviý no guañ es deu durets.

1.ª Pregunta: ¿Per quin motiu aquellas
germanas de sa tenda de robas de sa plas-
sa havian de teni tanta alegría des triunfo
des mauristas? Es molt sensill: sap tothóm
que sa famili den *Frescales*, de l'amón Juan
Bach, de D. Jeroni Estades, y des seu fiy
Jeroni son parroquians de la casa y alguns
hey concurreixen molt sovint y hasta ni
ha que tenen montada una telegrafia sense
fils, amb aquestas pollas y s'entenen en
senyas. Nos raro qu'aquestas senyoretas
s'alegrassen des triunfo des seus amics.

2.ª Pregunta: ¿Quin lás les uneix amb don
Jeroni Estades? Un lás molt fort. Es un pa-
rentesc sistema no ti fitsis, perque es que
si fitse té que aclucá ets uys més de dos
pics per pó de quedá cego. Es roce pro-
dueix cariño y sap senyó XERRIM que
hey rosan de molt amb aquestas atletes
en Miquel y en Jeroni jove y es sogre d'
aquest. Per aixó no s'estrani des vivas.

3.ª Pregunta: ¿Degueren confondre don
Jeroni amb en Joy? No señó, a n'en Joy
el coneixen masse per confondre'l a
cualsevol altre.

Senyó XERRIM; si he guauyat ses 50 pe-
setas m' avisi toduna qu'are no em cau-
rian malament.

Un *biniairetxenc* mos fá sebre que diu-
menje decapvespre, cuant venia de Binia-
raix va senti sa veu d'en Nicolau Marie-
ta que tot furiós deya:

— ¡Sabeu si hem feys torná enrera!,
es temps que veus d'atlotas li contesta-
ven:

— Torna y et treurem es calsons,
Se vá enterá des pas y va veure qu'
era qu'aquellas atlotas li havian tirat una
arruzadade llimones, fentlò sortí de sas
casillas.

No t'enfadis Marieta
qu'are es temps d'esclatessans,
y prenguent tantes rabiades
tendrás es teus cabeis blancs.

Dissapte passat me cridá molt s'atenció
un escritet d'es setmanari mallorquí *En*
Tofol tractant d'en Rafel Carretero, carre-
gantli sa cupá a éll d'un altre escrit insult-
tant insertat a demunt es mateix periódic.

¿Mos podrian di sas autores o s'autó
cuant veren en Rafel qu'anás a potetjá es
dit periódic, cuant va sé qu'es simpatic
jove Rafel esclatá es nás a s'espectadó?
¿S'ha vist may tal acumulació de menti-
das o calumnias?

Si en Rafel dú sa care bruta, tú dú pa-
gueñas a devant ets uys, y per aixó es
que sempre confons una cosa amb saltra.

Encare que segons sa firma siguin tres
fabricantes sas autores, noltros sabem de
sobras que s'autó es un homo, o mes ben
dit d'un jove, del cual guardam es nom
pes dia que mos obliguin a haverlò de
treure a rotlo.

Y qui no so creu qu'heu vaje a sercá.

UN TOTSOL

En Merremeu mos diu:

A sa fábrica de «C'an Pizá» des carré
Nou hey fá feyna un'atlotá que li diven na
Pera *no se cuantos*, que sempre seguit s'a-
ferra a n'ets homos.

Encare no té una mica d'alegría, ja s'a-
ferrallada a cualsevol homo y bot d'aquí
y bot d'allá dona uns espectacles poc de-
corosos.

Que sapi pues tal masclota,
ja qu'entre mans heu tenim,
que si no es mes bonatlota
menjará molt de XERRIM.

—

Está vist y aprovat que l'amo des molí
de «C'an Garindo» de Deyá es s'homo
mes valent que trepitja sa terra, llástima
qu'es germanófil no l'tengan a sas filas
de combat per desperá es canó 42.

Idó no fá massa temps qu'a un pintó li
agatá s'ocurrenci de pintá un cuadro a sa
claró de sa lluna y se posá demunt es cup
des molí, (serian las sis d'es vespre) en

senguent un llumet d'oli y se posá a
pintá.

L'amo d'es molí cuant vé aquell llumet
se cregué si era es seu cunyat que se vo-
lia suicida, crida sa dona, y tot dos no ca-
bian dins sa pell, No tengueren való per
atracarsi.

Gracias que passaren dos individuos de
s'Arrendataria y los cridaren diguentlós
si volian acompañarlós a veure qu'era a-
quell llumet.

Y dit y fet, aquells tres homos y sa do-
na del *valiente* amb un susto fenomenal
s'anaren atracant a nes llumet... y ¡ay!
que será que no será... se tregueren es
gat des sac. Ells se creyan

qu'allá es cunyat si trobava
per volerse suicida,
y es que me varen trobá
vá sé es pintó que pintava.

Per segona vegade y a instancias d'un
parey de suscriptós, donam es toc d'aler-
ta a tots aquells pares que deixan aná
ets infants y sas atlotas a nes cine.

Se projecten tant a un com a s'altre
unas películas indecentes del tot, sense
jens de moralidad ni res d'aquestas her-
bas.

A nes «Cine-Victoria», diumenje passat
hey hagué una acalorada discussió entre
dos joves sobre una película, (en la cual
veyen tres soldats, casi amb so traje del
pare Adan), perque un deya que cuant es-
taven acalats mostraven sas vetas des
calsóns y s'altre opinave qu'era un altre
cosa.

Com veura es lectó es intolerable es
qu'es representin tals immoralitats.

Y es céleberrim capella *Tiró*, éll que es
tan propagandista de sa moral, pereix que
ja ha acabat s'hu nó, y no está per *meter-
se en camisas de once varas*.

Y *aquila non capit muscas*.

Contestant a n'aquell pinxo de sé fi-
guera de can Mohana, desitjeria que me-
diguessen a n'aquí me de dirigi.

No se si les he d'avé amb un qu'está
a n'es carré des Cementerí o amb un que
viu a n'es camí des Murtará.

Tant per un com per s'altre tenc llan-
dera que me sobra.

UN AMIC D'AQUELLA

Fa uns cuants dias qu'es vespre, a una
taverna de pes carreró d'en *Figue* hey ha-
gué un escándol *cadiral*:

Va sé es pás que dos joves, que jugaven,
bé per naps o bé per cols comensaren en-
crits y acabaren amb pegarse amb cadi-
ras, sense que cap autoridat hey posas or-
de.

Total res. Aixó demostrá qu'es nostros
serenos just son bons per veni a cobrá s'a-
guinaldo per Nadal.

Aquelles germanes que tenen una ten-
da de robas a se plassa, han posat a n'es
portal un cartell anunciant *participaciones*
e *la loteria*.

¡Mos sortiran el reverent dimoni aques-
tes atletes! ¡Ell en tot s'enginyen!